

nalet aldrig naaer videre end til den laveste Stilling eller Mellemstillingen. Deri ligger en væsentlig Forringelse i hele denne Embedsklasses Stilling nu i Sammenligning med Stillingen fra før 1860 og før 1870. En Følge og en beklagelig Følge af de ringe Lønninger for Embedsmændene i Ministerierne er den, at der er en overvæltet Higen efter at søge ud af Ministerierne, efter at søge andre Embeder udenfor disse, hvorved man ofte maa give Afkald paa Benyttelsen af ikke blot brugbare, men af de bedste Kræfter, man har. Jeg skal som Exempel tillade mig at fremhæve, at, medens Indtrædelsen i Statstjenesten nu ligesom tidligere i Gjennemsnit finder Sted med 25 Aars Alderen, saa er den Gjennemsnitsalder, i hvilken der nu opnaas kongelig Ansættelse i Ministerierne, for de fire Ministeriers Bedkommende 39 Aar, og det er et Misforhold, som synes at være i jevnt Aftagende. For Finantsministeriets Bedkommende stiller det sig saaledes, at der siden 1ste April 1872 har fundet 32 Udnævnelser Sted til Fuldmægtig, og Gjennemsnitsalderen for disse Fuldmægtige har været 40 Aar. Endogsaa i de to sidst forløbne Aar, hvor der har fundet 6 Udnævnelser Sted, har Gjennemsnitsalderen været $43\frac{1}{3}$ Aar. Naar man nu ser hen til, at der i Reglen til Indtrædelse i disse Stillinger fordres juridisk Embedsexamen med bedste Karakter, at der altsaa forud for disse 15 Aars Ventetid i Ministerierne for at opnaa kongelig Ansættelse maa antages at gaa mindst 10 Aars Forberedelse og kostbar Forberedelse, vil jeg henstille, om det Vederlag, der nu bydes for en saadan Forberedelse og for en saadan Tjenestetid uden fast Ansættelse og med et ringe Vederlag — en Fuldmægtig begynder nu med 1600 Kr. om Aaret — staar i et nogenlunde passende Forhold til Kostbarheden af Uddannelses-tiden, som derpaa er anvendt, og til den lange Tjenestetid mod et ringe Vederlag i Ministeriet, som gaar forud for Ansættelsen. Jeg tror nok, at man ved at sammenligne disse Embedsstillinger med andre, til hvilke der gjøres samme eller ikke større Fordringer, vil komme til det Resultat, at det Vederlag, der bydes Embedsmændene under Ministerierne, er forholdsvis meget lavt.

En ikke ubetydelig Afvigelse fra det Bestaaende, som man har bragt i Forslag, kunde jeg endnu ønske at nævne her, og det er den, at man for Bestillingsmændene i Ministerierne, for hvilke der jo hidtil har været en Afgang, bestemt af Ministeriet, til at sikke sig og Efterladte under temmelig gunstige Vilkaar visse Beløb, har foreslaaet, at denne skal stilles gunstigere for disse derved, at Statskassen bidrog ligesaa Meget, som der af deres egen Løn blev indeholdt til dette Formaal. Bestemmelsen er jo nu, at der af deres Lønning kan indeholdes indtil 5 pCt. Forslaget gaar ud paa, at der af Statskassen skal bidrages ligesaa Meget til dette Formaal,

som der indeholdes af deres Løn, saaledes altsaa at Maximum af, hvad der paa denne Maade blev anvendt til Selvforsørgelse og Forsørgelse af Efterladte for disse Bestillingsmænd blev 10 pCt.; det vilde jo netop svare til det Beløb, der i dette Diebtik indeholdes i Lønningen og anvendes paa denne Maade for den temmelig talrige Klasse af Bestillingsmænd, der ere ansatte under Statsjernbanerne. Der indeholdes netop 10 pCt. Man har nu ikke villet foreslaa, at 10 pCt. skal indeholdes af de Lønninger, der her er Tale om; thi da vilde man komme til at tage med den ene Haand, hvad man gav med den anden. De ere i Virkeligheden ikke saaledes afslagne, at man forsvaerlig vilde kunne holde endnu 5 pCt. tilbage af deres Lønning, men man har troet det rigtigere at stille Forholdet saaledes, at der blev af Statskassen ydet ligesaa Meget — vel at mærke kun indtil 5 pCt. — som der blev tilbageholdt af deres egen Lønning.

Det næste Lovforslag, som jeg har at fremsætte, angaar Lønninger for forskellige under Finantsministeriet værende Embeds- og Bestillingsmænd. Det er en Revision, der er bestemt ved Lov, ligesom Revisionen af Loven af 2den Juli 1870. Dette lille Lovforslag omfatter i Alt kun 4 Embedsmænd og 3 Bestillingsmænd, altsaa et Individ mere end den tilsvarende, nu gjældende Lov. Den Bestillingsmand, som er kommen til, er en Stempelpapirskontrolør; men det er i Virkeligheden ikke nogen Forsørgelse, idet der i Lønningslovene for Ministeriet findes en tilsvarende Afgang af en Fuldmægtig. Det er nemlig en Fuldmægtig under Finantsministeriet, der hidtil har besørget denne Gjerning, og ikke har besørget Andet. Denne Bestilling har man troet det rigtigst at sondre ud af Ministeriet og derimod anbringe her som en særlig ikke pensionsberettiget Stilling.

Endelig har jeg endnu at fremsætte for det ærede Ehing Forslag til Lov om Lønninger ved Finantskassens. Denne Lov er bestemt til at afløse Loven af 25de Marts 1872, i hvilken der ogsaa findes en Bestemmelse om, at Loven skal forelægges til Revision for Udgangen af Finantsaaret 1879—80. Dette Lovforslag omfatter i Alt 7 Embedsmænd, Finantskassens chef, Kontroløren og 5 Fuldmægtige. Lønningerne ere for disse foreslaaede til samme Beløb, som henholdsvis Departementschef, Kontorchef og Fuldmægtige ere foreslaaede lønnede med i den almindelige Lønningslov for Ministerierne.

Formanden (Krabbe): Exemplarer af de fremsatte Lovforslag ville blive ombedte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet fremsætter Forslag til